

Arrest

nr. 274 742 van 29 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/a
9500 GERAARDSBERGEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. WAEL loco advocaat A. VAN DER MAELEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 14 september 2016.

1.2. Op 31 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. X van 9 mei 2017 werd de beslissing van 31 oktober 2016 vernietigd en de zaak teruggezonden naar de commissaris-generaal. Verzoekster werd opnieuw gehoord op 19 september 2017 op het CGVS.

1.4. Op 18 oktober 2017 nam de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende ook hiertegen een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. X van 13 juli 2018 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 22 augustus 2018 diende verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.7. De commissaris-generaal verklaarde het volgend verzoek op 31 oktober 2018 niet-ontvankelijk. Verzoekster diende hiertegen een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. X van 15 mei 2019 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 31 oktober 2018.

1.9. Op 9 oktober 2019 diende verzoekster een tweede volgend verzoek om internationale bescherming. Zij werd op 31 augustus 2020 gehoord op het CGVS.

1.10. De commissaris-generaal verklaarde dit tweede volgend verzoek op 29 september 2020 niet-ontvankelijk.

1.11. Bij arrest nr. X van 28 mei 2021 werd de beslissing van 29 september 2020 vernietigd en de zaak teruggezonden naar de commissaris-generaal.

1.12. De commissaris-generaal verklaarde het tweede volgend verzoek op 6 januari 2022 opnieuw niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en afkomstig uit Bagdad. Op 2 augustus 2015 heeft u samen met uw man A. H. M. A.T. (O.V. (...)) uw land van herkomst verlaten. Op 3 september 2015 heeft u samen met uw man in België een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend.

Jullie haalden aan dat de broer van uw man, H., die lid was van het Mehdi-leger, op 27 augustus 2014 werd gedood door leden van Daesh. Vervolgens kwamen leden van het Mehdi-leger naar uw man en diens andere broer H. met de vraag of iemand van het gezin zich bij hen zou aansluiten. Uw man en zijn broer weigerden dat en uw man werd korte tijd later ontslagen op zijn werk nadat zijn werkgever door het Mehdi-leger onder druk was gezet. Een week à tien dagen later kwamen ze nog eens bij uw man langs met de vraag zich bij hen aan te sluiten. Er ontstond een woordenwisseling en er werden bedreigingen tegen uw man en diens broer geuit. Hierop gingen jullie elders in Bagdad in de al Shorta-wijk bij een oom wonen. De levensomstandigheden waren er niet gemakkelijk waardoor jullie uiteindelijk bij een tante van uw man in dezelfde wijk gingen wonen. Op 1 maart 2015 kochten jullie een huis in de al Tarath-wijk in Bagdad en op 15 april 2015 trokken jullie in dit huis. Op 13 juli 2015 kwamen leden van het Mehdi-leger opnieuw bij jullie thuis langs. Uw man en diens broer waren toen niet thuis maar hun familieleden werden bedreigd omdat zij zich niet bij de milities hadden aangesloten. Hierna bleven jullie nog twee weken in de al Shorta-wijk bij een oom.

Op 1 augustus 2015 reisde u samen met uw echtgenoot en schoonbroer H. per vliegtuig naar Erbil. Via Turkije kwamen jullie naar Griekenland. Uw schoonbroer H. trok naar Finland waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Via de Balkanroute reisde u met uw man naar België waar jullie op 3 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming indienden.

Begin maart 2016 werd uw schoonvader door leden van het Mehdi-leger vermoord omdat geen van zijn zonen zich bij hen had aangesloten.

Op 31 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor wat betreft het verzoek van u en uw man. Jullie dienden beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) die de beslissingen vernietigde bij arrest nr. 186 606 van 9 mei 2017. Er vond een nieuw persoonlijk onderhoud plaats voor u en uw man op het CGVS. Op 18 oktober 2017 nam het CGVS opnieuw beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Jullie gingen opnieuw in beroep tegen deze beslissingen maar op 13 juli 2018 bevestigde de RVV de meest recente beslissingen van het CGVS bij arrest nr. 206 785.

Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd dienen jullie op 22 augustus 2018 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Hierbij houden jullie vast aan jullie vorige verklaringen en leggen jullie nieuwe documenten neer, met name een klacht die werd ingediend tegen uw man en zijn broer H. door een leider van Asa'ib Al Ahl Haq en arrestatiebevel dat voortvloeit uit de klacht.

Op 31 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de beslissing tot de niet-ontvankelijkheid voor wat betreft het volgend verzoek van u en uw man aangezien werd vastgesteld dat er geen nieuwe elementen in jullie dossier aanwezig waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat jullie als vluchteling of voor subsidiare bescherming in aanmerking kwamen. Jullie gingen opnieuw in beroep tegen deze beslissingen maar op 15 mei 2019 bevestigde de RVV de meest recente beslissingen van het CGVS bij arrest nr. 221 195.

Nadat uw beroep door de RVV verworpen werd, vertrok u samen met uw echtgenoot naar Duitsland om daar opnieuw een asielaanvraag in te dienen. Jullie verbleven er samen in het opvangcentrum van Halbstad. Uw asielaanvraag werd echter logischerwijs door de Duitse autoriteiten geweigerd omwille van de Dublin-procedure en men bracht u er bijgevolg van op de hoogte dat u en uw echtgenoot terug naar België zouden worden gerepatriëerd. Uw echtgenoot wou desondanks het bevel tot uitzetting in Duitsland blijven. Nadat u zich echter nachtenlang opgejaagd voelde door de politie, was de maat voor u vol en besloot u dat u wel naar België terug zou keren. U en uw echtgenoot hadden hierover een aantal discussies en uw echtgenoot waarschuwde u dat als u zou vertrekken, hij jullie familie in Irak op de hoogte zou brengen dat u hem zonder zijn toestemming hebt achtergelaten.

Na een aantal maanden in Duitsland te hebben verbleven, kwam u alleen terug naar België en diende u op 9 oktober 2019 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. Hierbij haalt u aan dat u, sinds u uw man achterliet in Duitsland, vreest voor eerwraak van uw familie in Irak. U heeft namelijk telefonische contacten met uw schoonzus in Irak gehad en zij vertelde u dat uw echtgenoot de familie in Irak op de hoogte had gebracht en dat zowel uw schoonfamilie als uw eigen familie niet accepteerden dat u uw man had achtergelaten en zij u bij terugkeer zullen vermoorden.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat de eerste verzoeken om internationale bescherming, die u en uw echtgenoot indienden, op 18 oktober 2017 werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De beslissing van 18 oktober en haar motieven werden in beroep bevestigd door de RvV. Het arrest van de RvV heeft kracht van gewijsde. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg restten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergrootte dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam.

Het volgend verzoek om internationale bescherming, dat u en uw echtgenoot indienden, werd op 31 oktober 2018 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard. Het gegeven dat jullie naar aanleiding van dit volgend verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalden die volledig in verband stonden met iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd, waren niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De beslissing van 31 oktober en haar motieven werden in beroep bevestigd door de RvV. Het arrest van de

RvV heeft kracht van gewijsde. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw volgend verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergrootte dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig dossier is er geen dergelijk element voorhanden.

U haalt momenteel namelijk aan dat u vreest om in Irak het slachtoffer van eerwraak te worden. Meer bepaald zegt u dat u door uw familieleden vermoord zal worden omdat zij te weten kwamen dat u uw echtgenoot in Duitsland hebt achtergelaten en zo de eer van de familie geschonden hebt (CGVS, p. 7-8). Om te beginnen merkt het CGVS op dat uw vrees voor eerwraak eerder een opportunistisch karakter heeft. Nadat uw verzoeken om internationale bescherming meermaals geweigerd werden, doet het namelijk de wenkbrouwen fronsen dat u (1) plots uit Duitsland van uw man wegloopt zonder effectief een scheiding aan te vragen (CGVS, p. 4), (2) uw echtgenoot verlaat zonder voorgaand enige relationele problemen met hem gehad te hebben (CGVS, p. 7), én (3) hem verliet zonder zwaarwichtige aanleiding – meer bepaald omwille van jullie meningsverschil over het al dan niet in Duitsland blijven – maar desondanks zweert dat u nooit meer met hem zou willen samen komen (CGVS, p. 9-10). Het lijkt echter weinig plausibel dat u door weg te gaan van uw man, terwijl u er klaarblijkelijk van uitging dat u hierdoor alle banden met uw familie zou verbreken, de eer van uw familie op het spel zou zetten en hierdoor vreest vermoord te worden (CGVS, p. 4, 10), goed wetende dat u in België evenmin veel kans maakt op een erkenning. Gezien uw initiële vrees niet geloofwaardig werd bevonden, rijst de vraag wat uw motief dan moet geweest zijn om terug naar België te vertrekken.

Dit sterke vermoeden van opportunisme wordt verder bevestigd door wat u eerder in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ) aangaf, namelijk dat: “We willen een verblijfsvergunning hebben, we willen ons hier settelen,” (rubriek 23), wat indicatief is voor het feit dat een toekomstige hereniging met uw man weldegelijk tot uw opties behoort. Wanneer u tijdens het gehoor geconfronteerd werd met deze vaststelling, beweert u kortweg dat u dat nooit gezegd zou hebben bij DVZ (CGVS, p. 9). Desalniettemin concludeert het CGVS dat u daarmee uw DVZ-uitspraak niet afdoende weerlegt en het in dit geval niet zomaar om een foute vertaling, foutieve notering of dergelijke gaat, maar het in casu eerder een verspreking van uw kant betreft. Logischerwijs ondermijnt dergelijke uitspraak de algemene geloofwaardigheid van uw relaas en uw beweerde profiel van alleenstaande, gescheiden vrouw.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u omwille van de door u verklaarde redenen effectief van uw man bent weggegaan en er de facto van wil scheiden, quod non, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het CGVS het gegeven dat gescheiden vrouwen in Irak in bepaalde omstandigheden het risico lopen om het slachtoffer te worden van eerwraak an sich niet betwist. Het CGVS stelt echter wel vast dat eerwraak in het geval van een scheiding tussen man en vrouw niet langer d'office wordt uitgevoerd en er sowieso een toename is van het aantal echtscheidingen in Irak en dit ook steeds meer door families aanvaard wordt (zie COI Focus Irak – Gescheiden vrouwen in uw administratief dossier). Logischerwijs volgt hieruit de conclusie dat uw stelling dat u bij terugkeer sowieso het slachtoffer zal worden van moord door uw familie, niet zomaar aangenomen kan worden.

Bijgevolg is het aan u om de beweerde bedreiging van uw familie in Irak aannemelijk te maken, waarin u niet slaagde.

Indien dus zou worden aangenomen dat uw familie in Irak effectief op de hoogte is van het feit dat u uw man achterliet in Duitsland en men u dreigde te vermoorden, stelt het CGVS vast dat u geen pogingen hebt ondernomen om een oplossing te vinden voor uw benaderde positie als gescheiden Irakese vrouw, wat de geloofwaardigheid van uw vrees danig ondermijnt. U zegt namelijk dat u sinds uw terugkeer naar België enkel met uw schoonzus in Irak contact hebt gehad en haar de situatie hebt uitgelegd, waarna u trouwens op haar begrip – en zelfs van diens echtgenoot – kon rekenen (CGVS, p. 8-10) en u verder met geen enkel ander familielid contact heeft gehad om de situatie te bespreken omdat u naar eigen zeggen “bang” van hen was (CGVS, p. 6-7). Toch is het CGVS er van overtuigd dat er op zijn minst van u verwacht kan worden dat u op z'n minst geprobeerd zou hebben om met meerdere leden van uw eigen familie en/of uw schoonfamilie te overleggen wat u het best zou doen, aangezien u zich er logischerwijs van bewust moet zijn geweest dat een nieuwe asielaanvraag in België weinig kans op slagen had, gezien de meerdere weigeringsbeslissingen die u in het verleden ontving. Des te meer omdat de bovengenoemde landeninfo aangeeft dat de situatie van gescheiden vrouwen met een sterk familiaal netwerk in Irak, significant beter is dan de toestand waarin vrouwen zonder sociaal vangnet zich bevinden. Sterker nog, een optie om naar Irak terug te keren, werd blijkbaar nooit besproken en is volgens u tout court geen optie (CGVS, p. 10). Eveneens werd door u niet de minste poging tot bemiddeling ondernomen en toen u gevraagd werd of uw schoonzus – die begrip opracht voor uw situatie ondanks dat zij de zus is van uw echtgenoot – u misschien niet kon bijstaan om te bemiddelen met de andere familieleden, antwoorde u telkens eenvoudigweg dat vrouwen niets waard zijn in Irak en hun mening niet telt (CGVS, p. 9-10). Dit volstaat

echter niet als een afdoende uitleg voor uw gebrek aan pogingen ten einde een oplossing voor uw penibele situatie te vinden. Bovendien werd u naar eigen zeggen geen enkele keer zelf rechtstreeks gecontacteerd door een familielid met de boodschap dat men u iets zou willen aandoen, maar hoorde u dit nieuws enkel onrechtstreeks via uw schoonzus (CGVS, p. 8). Het doet de wenkbrauwen fronsen dat als uw familie u danig zou viseren en u om het leven zou willen brengen, zij u niet zelf rechtstreeks gecontacteerd zouden hebben om u deze boodschap te brengen. Uit dit alles concludeert het CGVS dat uw vrees tot vervolging te veel gestoeld is op een hypothese.

Tot slot legt u geen enkel document neer om de bovengenoemde vaststellingen te weerleggen.

Ook de opmerkingen die u op het gehoorverslag heeft gemaakt (en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd), zijn niet afdoende om bovenstaande vaststellingen te weerleggen:

Zo merkt u ten eerste op dat zich tijdens het persoonlijk onderhoud een vertaalprobleem voordeed m.b.t. tot de woorden 'schoonmoeder' en 'schoonzus' en dit te wijten kan zijn aan de foutieve vertaling door de tolk alsook aan het feit dat u laaggeschoold bent en opgevoed bent in een lokaal Iraaks dialect. In dit kader haalt u namelijk aan dat u tijdens het gehoor verklaarde dat u na uw aankomst in België nog uitsluitend contact hebt gehad met uw schoonzus. An sich verandert het gegeven dat u sinds uw verblijf in België enkel met uw schoonzus (en niet eveneens met uw schoonmoeder) contact hebt gehad (CGVS, p. 5-6, 8-9), niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw opgeworpen vrees. Ook al hebt u sinds uw aankomst in België enkel contacten gehad met uw schoonzus, verandert dit meer bepaald niets aan het feit dat u nooit contact hebt gehad met uw eigen familie. Zoals hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd, doet het namelijk de wenkbrauwen fronsen dat u niet minstens geprobeerd hebt de situatie aan uw eigen familie uit te leggen of dat u niet zelf door enig (mannelijk) familielid gecontacteerd werd indien men u daadwerkelijk zou willen vermoorden omwille van het schenden van hun eer (CGVS, p. 6-9).

Hoewel u in dit licht ook opmerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud weldegelijk gezegd heeft dat u tijdens uw verblijf in Duitsland met uw eigen familie contact heeft gehad betreffende uw voornemen om uw echtgenoot te verlaten – waarop zij dit naar eigen zeggen afraadden en verwezen naar een mogelijke eerwraak – zijn dergelijke verklaringen nergens in het gehoorverslag terug te vinden. Aangezien de protection officer (PO) letterlijk noteert wat er tijdens het persoonlijk onderhoud gezegd wordt, is het weinig aannemelijk dat dergelijke uitspraken van uw kant niet opgetekend zouden staan in het verslag indien u deze weldegelijk vermeld zou hebben. Bovendien heeft de PO u letterlijk gevraagd of u (1) zelf uw familie over het verlaten van uw man hebt ingelicht én (2) wanneer u voor het laatst contact heeft gehad met uw eigen familie, waarop u antwoordde dat u (1) denkt dat uw echtgenoot uw familie op de hoogte bracht en u (2) vaagweg zegt "van hun heb ik niets vernomen" en hiermee dus niet bevestigt dat u uw eigen familie op de hoogte bracht van uw plannen en evenmin enige concrete tijdsindicatie aangeeft van wanneer u uw familie voor het laatst gesproken heeft (CGVS, p. 6).

Wat betreft uw opmerking m.b.t. tot uw verblijf in de Duitse stad 'Halberstadt' en niet 'Halbstad' (zoals verkeerdelijk genoteerd werd; CGVS, p. 3) alsook het artikel dat u neerlegt m.b.t. geweldplegingen tegen vluchtelingen in deze stad, merkt het CGVS op dat de omstandigheden en gebeurtenissen die zich toen in Halberstadt voordeden, los staan van de beoordeling of u al dan niet een vrees voor vervolging heeft in Irak. Dergelijke opmerkingen zijn dan ook niet voldoende om de vastgestelde ongeloofwaardigheid m.b.t. uw vermeende vrees in Irak te weerleggen.

Voorts heeft u een opmerking betreffende uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd met volgende DVZ-verklaring: "Wij willen een vergunning, wij willen ons hier settelen", waarbij u gevraagd werd of u hiermee bedoelde dat uw man eventueel van plan was zich hier in de toekomst bij u te komen vervoegen (CGVS, p. 9). Hierbij merkt u op dat u tijdens het gehoor onmiddellijk verklaarde dat deze verklaring foutief werd opgetekend en u in uw antwoord bij DVZ nooit een meervoudsvorm heeft gebruikt. Dit alles wijt u opnieuw aan het feit dat er zich oftewel een vertaalfout door de tolk heeft voorgedaan of dat u zich foutief verwoordt heeft omwille van uw opvoeding in het Iraakse dialect. Echter is het eenvoudigweg toeschrijven van dergelijke uitspraken aan een foutieve vertaling door de desbetreffende tolk en/of aan het feit dat u slechts een Arabisch dialect machtig bent (hetgeen voor de rest van het persoonlijk onderhoud – los van de vertaling van 'schoonzus' zoals hierboven gemotiveerd - overigens geen enkel probleem opleverde) niet afdoende om alsnog het vermoeden te doen rijzen dat het hier om een verspreking van uw kant gaat, zoals reeds uitgebreid gemotiveerd werd. Het CGVS blijft er bij dat dergelijke uitspraak de algemene geloofwaardigheid van uw relaas en beweerde profiel ondermijnt.

Tot slot legt u een artikel betreffende geweld op vrouwen alsook verschillende linken naar voorbeelden van eerwraak neer. Echter wijst het CGVS er op dat elk verzoek tot internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Het loutere feit dat gescheiden vrouwen in Irak in bepaalde omstandigheden het risico lopen om slachtoffer te worden van eerwraak (hetgeen het CGVS an sich niet betwist), heeft niet per definitie tot gevolg dat u in uw land van herkomst evenzeer een geponde

vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in dit kader. Zoals hierboven reeds werd gemotiveerd, kan niet zomaar aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Irak sowieso het slachtoffer zal worden van dergelijke wraakactie.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de

Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten dat in de provincie plaatsvond en kan worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch

geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert gespreid over verschillende middelen de schending aan van de rechten van verdediging, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2, 3 en 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster gaat vooreerst in op de vaststelling dat zij geen nieuwe feiten heeft aangebracht. Verzoekster verbaast zich over het feit dat het verlaten van haar echtgenoot en het daaruit volgend risico op eerwraak door het CGVS niet als een nieuw feit wordt beschouwd. Er wordt tevens op gewezen dat de huidige beslissing een “copy paste” is van de vernietigde beslissing van 29 september 2020 zonder dat werd geantwoord op de opmerkingen en correcties die verzoekster aanvoerde in de beroepsprocedure. Verzoekster geeft verder aan niet akkoord te gaan met de concrete weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Er wordt voorts betoogd dat de bestreden beslissing haar de facto verplicht naar Irak terug te keren. Verzoekster voert hierbij aan dat zij niet de kans werd gegeven om in een persoonlijk onderhoud het CGVS te wijzen op de fouten en gebreken in de onderbouwing van de stellingnames waardoor de bestreden beslissing werd genomen op een onvolledige en zelfs foutieve basis en niet voldoende werd ingegaan op het nieuwe element van de eerwraak. Verzoekster stelt tot op heden bevreemd te zijn voor haar terugkeer naar Irak, hetgeen begrijpelijk is nu haar nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent eremoorden en geweld op vrouwen, waardoor tot op heden nog veel slachtoffers vallen zoals blijkt uit de toegevoegde stukken aan het verzoekschrift.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus wordt beklemtoond dat in casu duidelijk blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar het land van herkomst het risico loopt op eremoord.

Verzoekster stelt niet te betwisten dat de algemene veiligheidssituatie in Irak de laatste jaren verbeterd is maar is van oordeel dat haar persoonlijke veiligheid in Irak niet kan gewaarborgd worden. Het geweld

op vrouwen en eremoorden blijven fenomenen die de Iraakse overheden niet proberen of niet onder controle kunnen krijgen. Hieruit blijkt volgens verzoekster dat de situatie in geheel Irak op het punt van geweld tegen vrouwen en eremoorden zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen. Er wordt tot slot aangevoerd dat het CGVS door enkel te verwijzen naar de verbeterde algemene veiligheidssituatie en te stellen dat eerwraak niet d'office wordt uitgevoerd in Irak zich er te gemakkelijk van af maakt.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd:

- Niet-verbeterde notities van CGVS onderhoud van 31/08/2020;
- Artikel: "Germany: Security Guards Brutally Attacked Refugees in Their Shelter" van 10 augustus 2019;
- Artikel: "Wie beschermt Irakese vrouwen tegen huiselijk geweld?" van 22 augustus 2020;
- Lijst met TV reportages m.b.t. geweld tegen vrouwen in Irak.

2.2.2. Op 13 juni 2022 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan:

- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, met verwijzing naar de weblink;
- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, met verwijzing naar de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar verzoekster voorhoudt dat de huidige bestreden beslissing een “copy paste” is van de eerder ingetrokken beslissing van 29 september 2020 zonder dat rekening wordt gehouden met de aan het persoonlijk onderhoud aangebrachte correcties en opmerkingen, moet vastgesteld worden dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de huidige beslissing geenszins identiek is aan de eerdere ingetrokken beslissing en er uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande de opgeworpen correcties en opmerkingen. Hieruit blijkt tevens dat verzoekster niet dienstig kan aanvoeren als zou zij niet de kans hebben gehad correcties aan te brengen bij haar onderhoud. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet aangenomen worden.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt: *“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen

aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. Verzoekster haalt in haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming aan dat zij in Irak vreest het slachtoffer te worden van eerwraak door haar familie omdat zij haar echtgenoot heeft verlaten.

Verzoekster legde ter staving van haar tweede volgend verzoek geen documenten neer.

De kernvraag is of dit element kan worden gekwalificeerd als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het (tweede) volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.4.3. Vooreerst kan de Raad samen met de commissaris-generaal wijzen op het opportunistisch karakter van de gevreesde eerwraak. In de bestreden beslissing wordt met reden als volgt overwogen: *“Om te beginnen merkt het CGVS op dat uw vrees voor eerwraak eerder een opportunistisch karakter heeft. Nadat uw verzoeken om internationale bescherming meermaals geweigerd werden, doet het namelijk de wenkbrouwen fronsen dat u (1) plots uit Duitsland van uw man wegloopt zonder effectief een scheiding aan te vragen (CGVS, p. 4), (2) uw echtgenoot verlaat zonder voorgaand enige relationele problemen met hem gehad te hebben (CGVS, p. 7), én (3) hem verliet zonder zwaarwichtige aanleiding – meer bepaald omwille van jullie meningsverschil over het al dan niet in Duitsland blijven – maar desondanks zweert dat u nooit meer met hem zou willen samen komen (CGVS, p. 9-10). Het lijkt echter weinig plausibel dat u door weg te gaan van uw man, terwijl u er klaarblijkelijk van uitging dat u hierdoor alle banden met uw familie zou verbreken, de eer van uw familie op het spel zou zetten en hierdoor vreest vermoord te worden (CGVS, p. 4, 10), goed wetende dat u in België evenmin veel kans maakt op een*

erkenning. Gezien uw initiële vrees niet geloofwaardig werd bevonden, rijst de vraag wat uw motief dan moet geweest zijn om terug naar België te vertrekken.”

Verzoekster repliceert dat zij niet uit het echt kan scheiden omdat haar echtgenoot in het bezit is van haar huwelijksakte en alle andere noodzakelijke papieren om een echtscheiding te voltrekken. Zij toont hiermee echter geenszins aan dat zij enigszins heeft gepoogd de nodige documenten te bekomen of her aan te vragen noch dat zij in Duitsland, alwaar haar man verblijft, of in België of Irak enige stappen heeft ondernomen om een echtscheidingsprocedure op te starten.

Door verder te volharden in haar verklaringen, te bevestigen dat er voordien geen relationele problemen waren en louter te poneren dat de spanningen zich hebben opgebouwd, brengt verzoekster geen elementen bij die voorgaande motieven in een ander daglicht kunnen stellen.

Bovendien kan de Raad in dit verband de commissaris-generaal bijtreden in volgend oordeel:

“Dit sterke vermoeden van opportunisme wordt verder bevestigd door wat u eerder in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingszaken (DVZ) aangaf, namelijk dat: “We willen een verblijfsvergunning hebben, we willen ons hier settelen,” (rubriek 23), wat indicatief is voor het feit dat een toekomstige hereniging met uw man weldegelijk tot uw opties behoort. Wanneer u tijdens het gehoor geconfronteerd werd met deze vaststelling, beweert u kortweg dat u dat nooit gezegd zou hebben bij DVZ (CGVS, p. 9). Desalniettemin concludeert het CGVS dat u daarmee uw DVZ-uitspraak niet afdoende weerlegt en het in dit geval niet zomaar om een foute vertaling, foutieve notering of dergelijke gaat, maar het in casu eerder een verspreking van uw kant betreft. Logischerwijs ondermijnt dergelijke uitspraak de algemene geloofwaardigheid van uw relaas en uw beweerde profiel van alleenstaande, gescheiden vrouw.”

Verzoekster wijst erop het Nederlands-onkundig te zijn en dat zij het verslag niet heeft goedgekeurd.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat het gehoorverslag bij de Dienst Vreemdelingszaken (hierna: de DVZ) wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist of onvolledig weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Er dient verder vastgesteld te worden dat het verslag van 24 juli 2020 verzoekster bovendien werd voorgelezen in het Arabisch.

Verzoekster voert tevens aan de vraag wellicht verkeerd te hebben begrepen en werpt ook wat betreft de DVZ een vertaalprobleem op. Hieromtrent kan opgemerkt worden dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud, alwaar ze werd bijgestaan door een advocaat, geenszins gewag heeft gemaakt van dergelijk vertaalprobleem bij de DVZ nog opmerkingen had over het interview bij de DVZ (persoonlijk onderhoud, p. 11-12).

Verzoeksters verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij niet van plan is om ooit nog terug samen te zijn met haar man kunnen niet zonder meer afbreuk doen aan voormelde verklaring bij de DVZ. Verzoekster beweert definitief te hebben gebroken met haar man en benadrukt haar verklaringen op het CGVS doch gevraagd naar haar relatiestatus en of ze nog een koppel vormde of uit elkaar was stelde zij tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk het niet te weten zonder hierbij aan te geven definitief gebroken te hebben met haar man (persoonlijk onderhoud, p. 4).

Waar verzoekster kritiek uit op het gegeven dat de Duitse stad ‘Halberstadt’ verkeerdelijk als ‘Halbstad’ genoteerd werd en stelt dat het CGVS dieper diende in te gaan op de aanvallen waarvan ze getuige en slachtoffer was tijdens haar verblijf in voormelde stad kan gewezen worden op volgende bevindingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing:

“Wat betreft uw opmerking m.b.t. tot uw verblijf in de Duitse stad ‘Halberstadt’ en niet ‘Halbstad’ (zoals verkeerdelijk genoteerd werd; CGVS, p. 3) alsook het artikel dat u neerlegt m.b.t. geweldplegingen tegen vluchtelingen in deze stad, merkt het CGVS op dat de omstandigheden en gebeurtenissen die zich toen in Halberstadt voordeden, los staan van de beoordeling of u al dan niet een vrees voor vervolging heeft in Irak. Dergelijke opmerkingen zijn dan ook niet voldoende om de vastgestelde ongeloofwaardigheid m.b.t. uw vermeende vrees in Irak te weerleggen.” Verzoekster maakt daarenboven met de niet-concrete verwijzingen naar gebeurtenissen in de stad Halberstadt en de vijandige sfeer aldaar niet aannemelijk dat zij Duitsland heeft verlaten wegens (ernstige) relationele problemen met haar man en heeft gebroken met haar man.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekster omwille van de door haar verklaarde redenen effectief haar echtgenoot heeft verlaten en de facto van hem wil scheiden, quod non, kan de Raad het volgende opmerken. Hoewel an sich niet wordt betwist dat gescheiden vrouwen in Irak in bepaalde omstandigheden het risico lopen om het slachtoffer te worden van eerwraak, moet aangestipt worden dat

de commissaris-generaal er terecht op wijst dat eerwraak in het geval van een scheiding tussen man en vrouw niet langer d'office wordt uitgevoerd en er sowieso een toename is van het aantal echtscheidingen in Irak en dit ook steeds meer door families aanvaard wordt (administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, COI Focus Irak – Gescheiden vrouwen van 31 juli 2017). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat vooral gescheiden vrouwen die een familiaal netwerk ontberen zich in een kwetsbare positie bevinden en dat ook de financiële zelfredzaamheid de maatschappelijke positie van gescheiden vrouwen in Irak bepaalt (COI Focus Irak – Gescheiden vrouwen van 31 juli 2017, p. 12). Er wordt in de bestreden beslissing met reden geoordeeld dat hieruit logischerwijze de conclusie volgt dat verzoeksters stelling dat zij bij terugkeer sowieso het slachtoffer zal worden van moord door haar familie, niet zomaar aangenomen kan worden.

Te dezen merkt de Raad op dat het loutere feit te behoren tot een sociale groep, in casu als gescheiden/alleenstaande vrouw in Irak, niet volstaat om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een nexus tussen verzoeksters behoren tot een sociale groep en verzoeksters vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze nexus wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”* De nexus betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging(en) indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020, p. 18).

Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020, p. 18).

Uit de beschikbare informatie kan echter niet afgeleid worden dat alleenstaande vrouwen, ongeacht de beschikbaarheid van een familiaal netwerk, internationale bescherming behoeven.

Uit de door verzoeksters bijgebrachte informatie blijkt niet dat de situatie dermate ernstig zou zijn dat het loutere gegeven een alleenstaande (gescheiden) vrouw te zijn, volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. In zoverre kan blijken dat alleenstaande vrouwen in Irak een kwetsbare positie innemen en te maken kunnen krijgen met een aantal vormen van discriminatie en/of (economische) moeilijkheden moet evenwel worden vastgesteld dat uit de beschikbare informatie niet voortvloeit dat een alleenstaande vrouw dermate zou worden gepercipieerd dat ze louter omwille van dit profiel een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

De commissaris-generaal geeft dan ook terecht aan dat het bijgevolg aan verzoekster is om de beweerde bedreiging van haar familie in Irak aannemelijk te maken en dient bijgetreden te worden in zijn oordeel dat verzoekster hierin niet slaagde.

In de bestreden beslissing wordt pertinent en omstandig het volgende gemotiveerd:

“Indien dus zou worden aangenomen dat uw familie in Irak effectief op de hoogte is van het feit dat u uw man achterliet in Duitsland en men u dreigde te vermoorden, stelt het CGVS vast dat u geen pogingen hebt ondernomen om een oplossing te vinden voor uw benaderde positie als gescheiden Irakese vrouw, wat de geloofwaardigheid van uw vrees danig ondermijnt. U zegt namelijk dat u sinds uw terugkeer naar België enkel met uw schoonzus in Irak contact hebt gehad en haar de situatie hebt uitgelegd, waarna u trouwens op haar begrip – en zelfs van diens echtgenoot – kon rekenen (CGVS, p. 8-10) en u verder met geen enkel ander familielid contact heeft gehad om de situatie te bespreken omdat u naar eigen zeggen “bang” van hen was (CGVS, p. 6-7). Toch is het CGVS er van overtuigd dat er op zijn minst van u verwacht kan worden dat u op z'n minst geprobeerd zou hebben om met meerdere leden van uw eigen familie en/of uw schoonfamilie te overleggen wat u het best zou doen, aangezien u zich er logischerwijs van bewust moet zijn geweest dat een nieuwe asielaanvraag in België weinig kans op slagen had, gezien de meerdere weigeringsbeslissingen die u in het verleden ontving. Des te meer omdat de bovengenoemde landeninfo

aangeeft dat de situatie van gescheiden vrouwen met een sterk familiaal netwerk in Irak, significant beter is dan de toestand waarin vrouwen zonder sociaal vangnet zich bevinden. Sterker nog, een optie om naar Irak terug te keren, werd blijkbaar nooit besproken en is volgens u tout court geen optie (CGVS, p. 10). Eveneens werd door u niet de minste poging tot bemiddeling ondernomen en toen u gevraagd werd of uw schoonzus – die begrip opracht voor uw situatie ondanks dat zij de zus is van uw echtgenoot – u misschien niet kon bijstaan om te bemiddelen met de andere familieleden, antwoorde u telkens eenvoudigweg dat vrouwen niets waard zijn in Irak en hun mening niet telt (CGVS, p. 9-10). Dit volstaat echter niet als een afdoende uitleg voor uw gebrek aan pogingen ten einde een oplossing voor uw penibele situatie te vinden. Bovendien werd u naar eigen zeggen geen enkele keer zelf rechtstreeks gecontacteerd door een familielid met de boodschap dat men u iets zou willen aandoen, maar hoorde u dit nieuws enkel onrechtstreeks via uw schoonzus (CGVS, p. 8). Het doet de wenkbrauwen fronsen dat als uw familie u danig zou viseren en u om het leven zou willen brengen, zij u niet zelf rechtstreeks gecontacteerd zouden hebben om u deze boodschap te brengen. Uit dit alles concludeert het CGVS dat uw vrees tot vervolging te veel gestoeld is op een hypothese.

Tot slot legt u geen enkel document neer om de bovengenoemde vaststellingen te weerleggen.”

De door verzoekster neergelegde informatie is van louter algemene aard en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisereerd of vervolgd, te meer zij geen (definitieve) breuk met haar echtgenoot aannemelijk maakt. Een verzoek om internationale bescherming vindt immers plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Verzoekster houdt voor dat zij veelvuldig contact heeft gehad met zowel haar familie als haar schoonfamilie waaruit blijkt dat iedereen zich verzet tegen het voornemen om haar echtgenoot te verlaten waarbij haar erop werd gewezen dat zij vermoord zou worden door haar broers of leden van de familie van haar man. De Raad moet echter opmerken dat verzoekster met dit betoog een tegenstrijdigheid uitdrukt daar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde geen contact te hebben gehad met haar eigen familie (persoonlijk onderhoud, p. 5, 8-9) en zij overigens op begrip kon rekenen van haar schoonzus en diens echtgenoot (persoonlijk onderhoud, p. 8, 10), hetgeen nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Verzoekster betwist noch weerlegt voorts de vaststellingen geen overleg te hebben gepleegd met haar eigen familie en geen poging te hebben ondernomen tot bemiddeling noch zelf enig rechtstreeks contact te hebben gehad met haar familie.

De Raad benadrukt tot slot dat in de bestreden beslissing expliciet rekening werd gehouden met de opmerkingen die verzoekster op het gehoorverslag heeft gemaakt waarbij werd geoordeeld dat deze niet afdoende zijn om bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Verzoekster blijft voorhouden dat zij niet de kans werd gegeven om te wijzen op fouten en gebreken doch gaat hiermee voorbij aan de opmerkingen die zij uiteindelijk heeft kunnen bijbrengen waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. Bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer kan verzoekster de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, die de Raad integraal bijtreedt, echter niet ombuigen.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.5. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Verweerder heeft in een aanvullende nota van 13 juni 2022 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad verder aangevuld en geactualiseerd, onder meer door te verwijzen naar de COI Focus "Irak: Veiligheidssituatie" van 24 november 2021 en de EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022. Verweerder besluit dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017 en zet het volgende uiteen:

"De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren.

Vooraf in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten berrmbommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd.

Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018.

De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse militieën – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse militieën een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische militieën en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door diens aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstig bedreiging van diens leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt evenwel niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekster om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor haar dermate

verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Verzoekster toont echter geen persoonlijke omstandigheden aan die in haren hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar verzoekster benadrukt dat zij haar man verlaten heeft, merkt de Raad op dat de “persoonlijke omstandigheden” niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van verzoekster in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn immers omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoekster een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, laat verzoekster evenwel na het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Bagdad, te meer zij – daargelaten het ongeloofwaardig karakter van haar relaas – nog getrouwd is en geenszins aantoot formeel noch effectief gescheiden te zijn van haar echtgenoot. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hierbij dient nog volledigheidshalve opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat verzoekster geenszins meer kan rekenen op een sociaal en familiaal netwerk in Irak daar zij aangaf nog contact te onderhouden met haar schoonzus en een vriendin uit Irak (persoonlijk onderhoud, p. 5) en ook haar ouders in Irak verblijven van wie ze nooit rechtstreeks bedreigingen heeft ontvangen (persoonlijk onderhoud, p. 8-9).

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, neemt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en zoals geactualiseerd in de aanvullende nota van 13 juni 2022 dan ook over.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.3.9. In zoverre verzoekster nog poneert dat de bestreden beslissing haar de facto verplicht terug te keren naar Irak zodat zij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens (schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het EVRM), benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde en kunnen voormelde EVRM-artikelen niet dienstig opgeworpen worden.

2.3.10. Artikel 33 (non-refoulement) van het Vluchtelingenverdrag houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoekster is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op haar van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoek(st)er, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. In casu werd verzoekster eveneens op het Commissariaat-generaal gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid de nieuwe elementen en haar relaas uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een advocaat en een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU